

DE KINDEREN VAN GAZA

Verslag van Caspar Nieuwenhuis

De kinderen van Gaza acteren, zingen en dansen met onversneden levenslust. Ze spelen blinde mannen, kraaiende baby's, klierende jochies, dirigerende maestro's en vrouwen in bomen of kooien. Ze stellen 1000 vragen, vangen de mooiste geluiden van Gaza in een geluidenmachine en praten met hun spiegelbeeld alsof het levensecht is.

Het project 'Ten Ways to Know Us' is op volle stoom. De titel doet zijn naam eer aan. Wij (Liesbeth Coltof, Carly Everaert en Caspar Nieuwenhuis) leren hen op vele manieren kennen. Keer op keer vragen we de kinderen wat theater voor hen betekent en de antwoorden zijn van alle kleuren: ze vinden het leuk, ze leren om zichzelf te concentreren of te organiseren, ze willen ooit acteur of schrijver worden en ze verliezen hun angsten en boosheid als ze op toneel staan. Sommige antwoorden zijn verlegen, sommige zijn gedragen en serieus, sommige hebben een grote glimlach. Hoe het ook zij, uiteindelijk worden de kinderen van Gaza weer kinderen als ze beginnen met spelen.

De regisseurs van Gaza hebben ondertussen druk gebroed op hun scripts. Ze hebben van ons adviezen, feedback of lof gekregen. Ze hebben nog eens naar hun uitgangspunt gekeken. Ze hebben hardop gefantaseerd over hun vormgevingsideeën. Ze hebben hun scripts flink opgeschud en aangepast. Ze hebben gezweet en gelachen, zoals ze ons soms hebben laten zweten en lachen. Soms zijn de gesprekken zoekend en rustig. Meestal zijn ze geanimeerd en slaan de decibelometers uit als de tolk onze vurigheid nabootst. Taal is hier geen barrière, taal is smeeroilje voor de motor.

Tot vandaag toe (vrijdag 13 maart) hebben de regisseurs met de kinderen en volwassen acteurs aan improvisatiescènes gewerkt. Langzaam maar zeker krijgen de voorstellingen vorm. Vanaf morgen gaat iedereen op de vloer aan de slag met de scripts en gaan wij opnieuw een rondje maken langs alle repetitielokalen. Dan dompelen we weer onder in schoolgebouwen met witte muren en blauwe hekken, worden we officieel ontvangen door een delegatie van de school of onofficieel geweigerd door een delegatie van onduidelijkheid, rijden we naar de andere kant van Gaza door vluchtelingenkampen uit 1948, langs de zee en stukgeschoten gebouwen. Dan worden we in de repetitielokalen weer lachend ontvangen door de kinderen van Gaza. Tot ze beginnen te spelen, dan zijn het kinderen, zoals kinderen kunnen zijn.